

Despre mine

Sunt judecător la Curtea de Apel București.

Am o experiență profesională de 20 de ani, numai în funcția de judecător.

Sunt absolventă a Facultății de Drept a Universității București, iar de la absolvire (1996) și până în prezent, mi-am desfășurat activitatea în instanțele din București: judecător stagiar și ulterior definitiv la Judecătoria sectorului 6; după 7 ani am promovat la Tribunalul București de unde, după alți 5 ani de activitate, prin concurs, am promovat la Curtea de Apel București.

Tot prin concurs am ocupat și funcții de conducere, în prezent fiind președinte în cadrul instanței în care îmi desfășor activitatea.

Sunt o persoană optimistă și am o gândire pozitivă, constructivă. Cred și acționez în spiritul unor valori ca: adevăr, cinste, seriozitate, responsabilitate, moderație, respect. Am experiență de lucru „în echipă” și înțelegerea principiilor de funcționare a unui organism colegial.

Departee de a pretinde că dețin monopolul acestor calități sau că mi-ar fi străine anumite insuficiențe ori greșeli, am conștiința propriei măsuri, a propriilor posibilități.

La fel ca și dvs., îmi doresc și cred că putem schimba *în mai bine* sistemul judiciar.

Câteva îngrijorări

1. Un eșec istoric repetat

Deși în ultimii ani au fost făcute câteva progrese importante, cu deosebire în zona pozițiilor de apărare a independenței justiției, sau prin implicarea în anumite proiecte ori modificările aduse legislației secundare, și chiar dacă o parte dintre membri și-au îndeplinit mandatul cu demnitate și responsabilitate, persistă sentimentul că actualul final de mandat CSM este, în realitate, capătul unui eșec istoric repetat.

Incapacitatea gestionării dezacordurilor, orgoliile nemăsurate, individualitățile, pozițiile publice contrare celor asumate în plen sau secție, climatul de suspiciune și neîncredere, vedetismele, au contrastat puternic cu sobrietatea, cu atitudinea matură, cu responsabilitatea ce ar fi fost de așteptat din partea membrilor CSM.

Această stare comportă un risc de alterare a speranțelor în schimbare și, finalmente, de slăbire a legitimității CSM.

2. Instituția respectului - în declin

Intenționat sau nu, uneori poate inconștient, valoarea cardinală a respectului celuilalt a fost coborâtă la un prag minim.

În interior, s-a făcut o ipocrită campanie pentru "respect" pe fundalul unor acțiuni care trădau mai degrabă disprețul. S-au cultivat retorica joasă, comentariul acid, observația zgomotoasă. Adevărul a fost pervertit într-o problemă de rating. Încet - încet, competența și-a pierdut motivația deoarece s-a văzut că se poate reuși fără efort și că străduința nu conduce neapărat la succes.

În afară, justițiabilii, reprezentanții altor profesii juridice vorbesc prea des, pentru a nu fi considerat cel puțin un serios semnal, despre *desconsiderare*, despre sindromul "turnului de fildeș".

Eu cred că trebuie să încercăm să recuperăm reflexele normalității. Pentru aceasta este nevoie să aibă loc o trezire a interesului cognitiv față de celălalt, este nevoie de un spor de empatie. Pentru a putea să interpretăm corect diferențele dintre noi, a le asuma și a le înțelege.

3. Tendințe de antagonizare, de radicalizare a opiniilor

Fie că s-a întâmplat în spațiul nostru juridic intern, fie în raporturile cu alte profesii juridice sau chiar în sălile de judecată, radicalismul dezbaterilor a adus în prim plan chestiunea toleranței. Toleranța înseamnă armonizarea înțeleaptă a deosebirilor. A fi tolerant nu înseamnă să fii tot timpul în consens, în acord cu celălalt. Înseamnă să admitem că celălalt are o părere diferită de a noastră, să acceptăm că are dreptul la această diferență.

Absența unei dezbateri reale asupra unor semnale repetate, neclarificarea situației unor atitudini concret imputate, neconcilierea în interiorul sistemului a unor diferențe artificial construite de tipul: "inm-ist" vs judecător fără institut; cei din asociații vs judecător neangajat; judecător fără funcție vs "șefi" ș.a.m.d., au conturat în exterior imaginea unui CSM sindicalizat, iar în interior, un sentiment de neputință, paralizat de prudență când se cere acțiune și hiperactiv, când e necesară rezerva.

4. Statutul judecătorilor se află într-un echilibru destul de fragil-precaritate funcțională

În ultimii ani s-a înregistrat un regres evident în ceea ce privește statutul nostru, atât legislativ cât și, mai ales, faptic. Legislativ, prin extinderea sferei abaterilor disciplinare, așa încât judecătorul răspunde în prezent și pentru încălcarea normelor de drept material și procedural, deși, în mod tradițional, doar o instanță ierarhic superioară era (*și ar trebui să fie*) în măsură să infirme sau să confirme un raționament juridic dintr-un caz dat.

Tot legislativ, suntem avertizați periodic cu inițiative legislative care să amputeze din drepturile și statutul judecătorilor, fie că este vorba despre domeniul salarizării sau al stabilității pensiei, fie al înăsprii răspunderii acestora.

Ministrul justiției refuză judecătorilor acordarea unor drepturi prevăzute explicit prin lege¹, punându-i într-un dezavantaj semnificativ față de alți colegi magistrați cărora, în temeiul aceluiași dispoziții legale, respectivele drepturi le sunt recunoscute și acordate începând cu anul 2015. Consiliul Superior al Magistraturii a avut o poziție lipsită de fermitate în tranșarea acestei chestiuni, rezumându-se la pronunțarea unei hotărâri de plen în mod formal, fără să epuizeze toate instrumentele instituționale în vederea clarificării acestei situații umiltoare pentru întreg corpul de judecători din instanțe.

Acestea sunt doar câteva dintre situațiile care vorbesc de la sine despre ce se întâmplă atunci când cei aleși să conducă destinele justiției și să-i apere independența nu disting între prioritar și secundar, între esențial și neesențial, între semnificativ și nesemnificativ.

De ce avem nevoie

✓ un statut consolidat al judecătorilor

✓ remunerare adecvată

¹ este vorba despre aplicarea dispozițiilor prev. de Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea OUG nr. 83/2014 pentru salarizarea personalului plătit din fondurile publice

- ✓ volum optim de muncă în instanțe și evitarea supraaglomerării
- ✓ promovarea unui profil de judecător atașat valorilor independenței, imparțialității, integrității, competenței profesionale, responsabilității
- ✓ cariera judecătorului – atribut exclusiv al secției pentru judecători
- ✓ vizibilitate în politicile publice care privesc justiția
- ✓ stabilitate normativă și instituțională
- ✓ creșterea gradului de transparență decizională
- ✓ inițiativă
- ✓ redefinirea ariei competențelor CSM în scopul reducerii actualei birocrății
- ✓ creșterea competenței decizionale la nivelul instanțelor, descentralizare în scop de eficientizare
- ✓ obalanță față de exercitarea acțiunii disciplinare față de pericolul afectării independenței judecătorului
- ✓ o imagine care să sporească încrederea în CSM, atât în raporturile cu judecătorii, cât și, în ansamblu, în rândul societății
- ✓ menținerea unui contact corect și permanent cu judecătorii
- ✓ mai multă deschidere în raporturile cu societatea civilă și cu celelalte profesii juridice
- ✓ regândirea nevoii de a institui un organism independent, format din judecători, care să avizeze conform actului de urmărire penală împotriva unui judecător
- ✓ rezolvarea problemei finanțării, implicit aceea a sediilor de instanțe improprii pentru desfășurarea activităților judiciare
- ✓ mandatul de membru CSM este unul de interes public. Drept urmare, el este important nu doar pentru judecători, ci și pentru cetățean

Cum putem schimba lucrurile

→ printr-un inventar corect al situației actuale. O evaluare a folosirii bugetului CSM, pentru a ști cât din totalul cheltuielilor sunt în beneficiul justiției, al judecătorilor. Această evaluare ne va ajuta să răspundem la două întrebări cheie: 1. Unde suntem? 2. Cum putem face un progres?

- printr-o responsabilitate crescută din partea membrilor CSM
- prin *acțiune* din partea acestora, prin convergență și nu prin nesfârșite dezbateri sterile
- prin mai multă coeziune. CSM trebuie să rămână conectat la problemele judecătorilor, iar aceștia să se simtă realmente respectați
- prin recuperarea și recunoașterea poziției puterii judecătorești. În România, chiar de la cel mai înalt nivel, se vorbește prea mult despre activitatea procurorilor și aproape deloc despre munca judecătorilor. Se vorbește, în mod curent, despre „actul de justiție făcut în sediul parchetelor”. Or, aceasta ține și de un deficit de comunicare publică, cu rol de facilitare a înțelegerii rolului și funcțiilor justiției într-un stat de drept.
- prin dezbaterile problemelor reale ale sistemului judiciar, așa cum sunt semnalate cel dintâi de către colegi
- printr-o evaluare responsabilă a semnalelor de derapaje grave din partea unor colegi, venite din partea societății civile sau din partea altor profesii juridice. Minimalizarea problemelor grave de comportament, de integritate ori de atitudine abuzivă, contrare oricăror standarde profesionale sau, mai grav, „acoperirea” lor, decredibilizează întreaga magistratură și erodează, nepermis, acuratețea muncii unei majorități categorice.

CELE MAI IMPORTANTE OBIECTIVE

I. APĂRAREA INDEPENDENȚEI JUDECĂTORILOR

Independența justiției este un beneficiu pentru societate. Este garanția esențială pentru respectarea drepturilor omului. Importanța independenței justiției este nu doar recunoscută unanim, ci și consacrată legislativ atât prin Constituție cât și prin legile care reglementează domeniul justiției.

În ciuda acestor recunoașteri, în ultima vreme statutul magistraților a cunoscut un declin.

1. Răspunderea disciplinară a judecătorului, un risc pentru chiar independența lui atunci când se pune problema exercitării acțiunii disciplinare pentru încălcarea normelor de drept material sau de procedură

În domeniul răspunderii disciplinare a fost extinsă sfera abaterilor², judecătorul fiind pasibil de răspundere și pentru modul în care interpretează și aplică normele de drept material și procedural, iar ministrul justiției este titular al acțiunii disciplinare împotriva judecătorilor.

Înăsprirea răspunderii disciplinare a judecătorilor a fost fundamentată pe nevoia eliminării unor disfuncțiuni și, pe alocuri, abateri de la lege, dar măsura a fost și este disproporționată.

Fără a nega nevoia unei responsabilități sporite în sistemul judiciar, trebuie subliniat potențialul crescut de afectare a independenței justiției în raport de instituirea acestui tip de control atipic al hotărârilor judecătorești prin mecanismul activităților de inspecție judiciară.

Singurul remediu este modificarea dispozițiilor legale care reglementează această materie, așa încât independența judecătorilor să fie efectiv garantată.

2. Remunerare adecvată, potrivit demnității profesiei și responsabilităților specifice.

Pentru ca independența noastră să fie efectiv asigurată este necesară o remunerare adecvată, în acord cu locul și rolul justiției în statul de drept, importanța socială a muncii, răspunderea, complexitatea, riscurile în exercitarea funcției, incompatibilitățile și interdicțiile prevăzute de lege pentru magistrați.

Prin lege este statuat că salarizarea magistraților trebuie să le asigure o reală independență economică, drept condiție pentru protecția acestora împotriva oricăror atingeri aduse imparțialității și independenței lor în înfăptuirea justiției.

Aceste texte de lege nu au, în acest moment, o transpunere faptică, remunerarea activității judecătorilor fiind chiar inferioară funcțiilor de demnitate publică ale celorlalte puteri din stat, fie că este vorba despre cele alese, fie despre cele numite.

În acest context, apărarea independenței financiare a judecătorilor va fi o prioritate pentru activitatea mea din CSM. Voi propune stabilirea, pe toată durata mandatului, a unui reprezentant (membru CSM) care să participe la toate dezbaterile din Parlamentul României pe această temă și să inițieze orice alte demersuri necesare apărării acestei componente de independență, urmând ca judecătorii să fie informați constant cu privire la situația dintr-un moment sau altul.

² făcută odată cu modificările aduse Legii nr. 303/2004 prin Legea nr. 24/2012 publicată în Monitorul Oficial nr. 51/23 ianuarie 2012

3. Transferul efectiv al bugetului instanțelor în gestiunea Înaltei Curți de Casație și Justiție, sau chiar a CSM ori a curților de apel

Întârzierea aplicării dispozițiilor legale care obligă Ministerul Justiției să facă transferul bugetului către ÎCCJ are un impact negativ asupra fiecărui judecător în parte, dar și asupra activității curente a instanțelor.

În ceea ce-i privește pe judecători, exercitarea atributului de ordonator de credite de către ministrul justiției afectează statutul fiecăruia, de multe ori într-un sens negativ. Cel mai recent caz este cel în care judecătorilor li serefuză acordarea unor drepturi prevăzute prin lege, punându-i în situația de a iniția noi procese, situație cu care nu se confruntă magistrați, colegi de-ai noștri, care își desfășoară activitatea în alte autorități (Parchete, ICCJ, CSM) care sunt ordonatori principali de credite, iar bugetul este gestionat autonom.

Acesta este un exemplu relevant (*și nu este izolat*) privitor la tratamentul inechitabil și discriminatoriu care le este aplicat judecătorilor, cu potențial de afectare a independenței lor, argument puternic pentru soluționarea, cât mai urgentă, a chestiunii gestionării bugetului instanțelor.

Consider că și în ceea ce privește activitatea curentă a instanțelor, preluarea bugetului de la minister se va reflecta pozitiv. Eliminarea acestui "intermediar" al cărui obiectiv principal îl constituie aplicarea politicilor publice ale guvernului și care doar într-un plan secundar se preocupă de problemele concrete ale instanțelor, va avea un efect de dinamizare în rezolvarea problemelor specifice activităților judiciare.

În orice caz, soluția transferului atribuțiilor de gestiune bugetară trebuie să corespundă necesităților de reprezentativitate și de plasare în afara riscului oricărei imixtiuni în activitatea jurisdicțională.

4. Volumul optim de muncă. Evitarea supraaglomerării

Stabilirea unui volum optim de muncă pentru judecători și celălalt personal din instanțe trebuie să fie și va fi una dintre prioritățile CSM. Instanțele de judecată sunt, în majoritate, subfinanțate, deficitul de resurse umane fiind semnificativ.

Doar prin identificarea unui volum optim de activitate se va cunoaște necesarul efectiv de judecători și personal auxiliar, așa încât să fie înlăturate inechitățile actuale pentru cei care sunt obligați să folosească resurse personale (de timp, altele) pentru a face față unui volum de muncă extenuant.

Judecătorul va fi cu adevărat respectat doar în momentul în care îi vor fi asigurate toate instrumentele necesare desfășurării activității de judecată, așa încât singura lui grijă să fie reprezentată de pronunțarea unor hotărâri judecătorești corecte.

Pentru a vorbi de standarde profesionale adecvate, judecătorul trebuie să aibă săli de judecată pentru organizarea activităților judiciare, birouri de lucru corespunzătoare, personal auxiliar satisfăcător, atât numeric cât și ca standard de pregătire profesională.

Raportul judecător/personal auxiliar ar trebui să fie de 1:2 în orice instanță, pentru a asigura condițiile minime care să permită creșterea calității și eficienței instanțelor.

În prezent, cel puțin în instanțele supraaglomerate, unde un grefier este alocat unui număr de 2-3 judecători, aceștia din urmă sunt puși în situația să desfășoare activități care exced competențelor lor specifice sau să-și tehnoredacteze integral hotărârile judecătorești.

Nu poți să ceri continuu performanță prin sacrificiu personal. Este obligația CSM și a Ministerului Justiției să rezolve cât mai urgent problematica deficitului de personal auxiliar din instanțe, așa încât într-o perioadă cât se poate de scurtă să se realizeze și degrevarea judecătorilor de anumite activități care se impune a fi preluate de către personalul auxiliar.

O altă măsură în scopul optimizării volumului de muncă și care nu implică alte costuri este de revizuirea hărții judiciare și de modificarea circumscripțiilor teritoriale ale instanțelor.

5. Nevoia instituirii unui organism independent, format din judecători, care să avizeze un act de urmărire penală împotriva unui judecător

În aceste zile, Înalta Curte de Casație și Justiție a condamnat 2 procurori pentru comiterea infracțiunilor de represiune nedreaptă³.

Fapta constă în ticluirea, de către aceștia, a unor probe pentru "reducerea la tăcere" a unui ofițer de poliție judiciară ce își desfășura activitatea în cadrul aceleiași unități de parchet și pentru a-l înlătura din funcția deținută.

Procurorii ar fi folosit cu rea-credință atât funcția cât și instrumentele procedurale, obținând colectarea unui material probator cu aparență de legalitate și temeinicie, inclusiv prin determinarea unor martori să declare împotriva adevărului, în scopul punerii sub acuzare și reținerii respectivului ofițer.

Această nefericită situație este, de acum, un fapt pentru noi. Este dovada că puterea exercitată fără niciun control este dispusă la abuz, că se poate face un dosar penal în scop de răzbunare.

³hotărârea nu este definitivă, a fost pronunțată în data de 30 iunie 2016 în primă instanță de către Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală

În contextul menționat, anchetarea unui judecător ar trebui să fie supusă unei formalități sporite, iar instituirea unei astfel de proceduri trebuie privită ca o garanție pentru asigurarea independenței judecătorești, nicidecum ca și o barieră în calea anchetei.

De altfel, o dovadă a înțelegerii corecte a mecanismului acestui tip de act-condiție și a faptului că nu a fost transformat într-un abuz de imunitate este felul în care actuala secție pentru judecători din CSM a procedat în privința avizelor de reținere/percheziționare/arestare⁴.

II. CARIERA JUDECĂTORULUI

Recrutare, formare, promovare- politică de resursă umană programată și gestiunea carierei

Dispozițiile legale în vigoare care prevăd concursul ca modalitate de recrutare a magistraților sunt corecte și corespund unor criterii obiective și de competență profesională.

De altfel, în ultimii ani s-a înregistrat o creștere a calității actului de justiție, iar buna pregătire profesională a judecătorilor este o realitate de necontestat.

Cu toate acestea, în rândul judecătorilor de la curțile de apelse vorbește tot mai mult despre problema experienței, despre nevoia regândirii criteriilor actuale care reglementează procedurile de concurs.

Un judecător absolvent al Institutului Național al Magistraturii este, de cele mai multe ori, un tânăr de aprox. 23-25 ani. Chiar dacă foarte bine pregătit teoretic, el este în plin proces de formare intelectuală și culturală, iar la o vârstă atât de tânără este greu să aibă internalizate virtuțile unui magistrat.

Potrivit actualelor reglementări, în doar 2 ani de activitate ca judecător definitiv într-o instanță, el poate să acceadă la nivelul unei curți de apel, unde pronunță hotărâri definitive în materie penală și civilă.

Intrarea în vigoare a noilor coduri nu a fost dublată de măsuri legislative corespunzătoare, așa încât să adapteze noile soluții procedurale, care prevăd hotărâri

⁴ un astfel de aviz-condiție se regăsește și în alte sisteme judiciare din Europa. Și în reglementarea anterioară a legii de organizare judecătorească (art. 91 alin. 2 din Legea nr. 92/1992) era stipulat expres că magistrații nu pot fi cercetați penal fără aviz

definitive în fața curților de apel, cu starea resurselor, implicit din perspectiva nevoii majorării condiției experienței profesionale pentru promovare.

Acesta este un argument consistent pentru susținerea modificării anumitor dispoziții legale, cu incidență în domeniul promovării judecătorilor.

Avem nevoie de identificarea unui profil de judecător, prin folosirea unor instrumente sociologice și de cunoaștere a nevoilor sistemului, și apoi de criterii apte să îl promoveze.

În momentul de față legea prevede criterii clare pentru promovarea judecătorilor, care în aparență sunt consistente, însă numai în aparență, pentru că faptic cu ajutorul lor sunt detectate, primordial, competențele specifice unor exerciții teoretice.

Aceste criterii nu ne spun nimic despre echilibru, despre cât de eficient este judecătorul în managementul propriilor îndatoriri, despre preocuparea pentru dezbateri, despre respectul colegial.

Justiția nu se poate înfăptui pe modele teoretice.

După 12 ani de aplicare a aceluiași sistem de promovare, o dezbatere asupra nevoii reale de regândire a sistemului de promovare este o necesitate, invocată din chiar interiorul sistemului.

În registrul aceleiași nevoi, se înscrie și propunerea de a-i înlătura de la vocația promovării în funcții de execuție pe judecătorii care, la data concursului, nu își desfășoară efectiv activitatea în instanță.

Domeniul formării judecătorilor este și el susceptibil de modificări și îmbunătățiri, atât în cazul formării inițiale, cât și al celei continue. Durata formării inițiale ar putea fi redusă la 1 an, an în care să fie pus accent pe alte discipline decât cele studiate în facultate, cum sunt elementele de etică și comunicare, iar celălalt an să fie adăugat perioadei de stagiu în instanțe.

Formarea continuă trebuie să pună accent pe continuarea formării în domeniul noilor coduri, al achizițiilor publice, al insolvenței persoanei fizice, al infracțiunilor economico-financiare, criminalității informatice, dar și pe formarea în domeniul dreptului Uniunii Europene, cooperării judiciare internaționale în materie civilă și penală, drepturilor omului, precum și al comunicării, al combaterii discriminării, eticii și deontologiei.

Cariera judecătorului trebuie să fie atributul exclusiv secției pentru judecători

În prezent, prea multe dintre elementele ce țin de dreptul la carieră al judecătorului sunt în aria de competență a membrilor procurori, după cum secția pentru judecători se pronunță, fără justificare, în aspecte care-i vizează strict pe colegii procurori.

Pledez pentru separarea pe cât posibil a atribuțiilor, așa încât cariera unui judecător să nu poată fi influențată printr-un exces pozitiv și cu atât mai puțin printr-unul negativ din partea unui procuror.

Eficientizarea pârghiilor de apărare a reputației profesionale a judecătorilor

Numărul mare de cazuri în care CSM a intervenit pentru apărarea reputației profesionale a judecătorilor, fără nicio consecință în conduita publicului, pune problema insuficienței mecanismelor actuale, așa încât este nevoie ca actul formal prin care se constată încălcările și este apărută reputația profesională a judecătorilor să fie dublat de mijloace suplimentare, cu rol de suport pentru demersuri ulterioare din partea acestora.

III. RESPONSABILITATE ȘI EFICIENȚĂ

Redefinirea ariei competențelor Consiliului Superior al Magistraturii în vederea reducerii birocrăției

Privit din perspectiva resurselor financiare alocate, a dimensiunii schemei de personal, a multitudinii de avize și proceduri, actualul CSM este o autoritate hiper-bugetată și hiper- dimensionată, cu o activitate excesiv birocratizată.

Aceasta este părerea majorității judecătorilor și, în ciuda angajamentelor de raționalizare a resurselor, am asistat la încă o detașare și la încă una, la încă un aviz în plus, ș.a.m.d., adică am constatat un efect contrar.

Reducerea birocratizării actuale este o necesitate de primă acțiune. Simplificarea procedurilor, eliminarea unor avize care au un caracter pur formalist, iar în măsura în care este necesar, modificări legislative asigurării funcționalității nu doar a CSM, ci și a activității instanțelor, vor fi măsuri imediate unei analize

care să evalueze folosirea resurselor (financiare, umane, materiale) raportat la rezultate.

Creșterea competenței decizionale la nivelul instanțelor în scopul eficientizării activităților

Regândirea anumitor competențe, reducerea numărului avizelor actuale pe care CSM le acordă în domenii de activitate fără legătură cu zona de independență a judecătorului, ar avea beneficii nu doar la nivelul instanțelor, ci și pentru consiliu, care ar putea să se concentreze pe activitățile cu adevărat importante pentru sistemul judiciar.

Rezolvarea problemei finanțării justiției, inclusiv a stării sediilor instanțelor

Trecerea bugetului și a calității de ordonator principal de credite de la Ministerul Justiției la ÎCCJ (ori la CSM sau la curțile de apel) ar dinamiza componenta de determinare-responsabilitate, în scopul soluționării problemelor specifice și acute ale instanțelor, fie că este vorba despre problema resurselor, fie despre starea sediilor acestora.

Viitorul CSM va trebui să se implice mai activ în asigurarea dimensionării corespunzătoare a instanțelor de judecată cu numărul necesar de judecători și, mai ales, personal auxiliar, cu alocațiile necesare pentru investiții. Este nevoie de îmbunătățirea infrastructurii instanțelor, de finalizarea investițiilor prevăzute în cadrul proiectului Reforma sistemului judiciar.

Contact corect și permanent cu judecătorii

Judecătorul trebuie să fie primul care evaluează activitatea CSM în ansamblu, respectiv a fiecărui membru în parte.

Propun o relație deschisă, în care judecătorul să fie efectiv ascultat, în care CSM să își explice mai bine acțiunile și deciziile, în care asociațiile profesionale ale judecătorilor să fie, de asemenea, prezente, așa încât să existe o reală dezbatere asupra problemelor majore, de interes pentru noi toți.

Contactul continuu cu judecătorii rămâne cel mai important, deoarece numai în acest fel poate fi cunoscută starea reală din instanțe, vitală pentru direcțiile de acțiune ale membrilor CSM.

IV. IMAGINE ȘI ÎNCREDERE. TRANSPARENȚĂ

CSM trebuie să joace un rol important în crearea unei imagini mai bune justiției române. Creșterea transparenței și o comunicare mai eficientă pot fi două dintre cheile rezolvării acestei probleme. Într-un context în care activitatea din justiție, fie că este vorba despre zona de „anticorupție”, fie despre sfera disputelor încălcărilor dreptului la imagine al celor anchetați, fie din orice altă zonă de interes, rolul CSM de promovare a informațiilor asupra problemelor justiției devine și mai important.

În rândul opiniei publice există, la acest moment, un deficit de înțelegere cu privire la rolul și funcțiile justiției într-un stat de drept.

Nu de puține ori asistăm la dezbateri publice în care se vorbește despre „actul de justiție” făcut de procurori sau despre cât de nocivă este independența judecătorului, independență prezentată drept „scut” împotriva angajării răspunderii acestuia.

Este evident că se resimte nevoia sporirii comunicării publice în scopul facilitării înțelegerii și cunoașterii rolului justiției, a rolului independenței judecătorului. Totodată, trebuie informat publicul cu privire la consecințele adoptării unor reglementări coercitive în sfera independenței judecătorului, reglementări care pot să legitimeze, oricând, interese de moment aflate tot timpul în schimbare și care ar putea produce consecințe incalculabile asupra drepturilor oricărei persoane la un proces echitabil în România.

Deși este esențial să transmitem în mod clar faptele, acest lucru este, de multe ori, insuficient pentru a satisface preocupările societății. Cercetările arată că imaginea publică se construiește, într-o proporție de 95%, pe percepții și doar de 5% pe fapte. În general, comportamentul oamenilor se întemeiază pe percepții- *de multe ori greșite*- care diferă în mod substanțial de realitate. Nu trebuie să uităm niciun moment că succesul activității noastre depinde de legitimitatea CSM și de aceea este important să știm să comunicăm.

V. EXCELENȚĂ ȘI INTEGRITATE

Îmi propun ca ceea ce fac împreună cu ceilalți membri CSM să fie corect chiar dacă nu întotdeauna va fi aplaudat de toți beneficiarii sau nu va avea consensul întregului corp profesional. Este nevoie să ne arătăm curajul moral în situații decisive. Să lucrăm ca o echipă și să împărțim riscurile și responsabilitățile. Să fim loiali și dedicați misiunii noastre.

Să ne străduim să excelăm în tot ceea ce facem, să fim dedicați muncii noastre și să obținem rezultate atât în folosul celor pe care îi reprezentăm, cât și al justițiabililor, al societății.

Câteva idei de final

Chiar dacă în cuprinsul proiectului m-am referit și la dezamăgirile produse de către cei care ne-au încurajat în urmă cu șase ani să ne facem iluzii, în situația în care voi deveni, prin votul dvs. de încredere, membru CSM, nu voi invoca "*handicapul moștenirii*", ci mă voi folosi de însemnatele avantaje ale startului.

Voi fi atentă la semnalele ce vor veni din interiorul sistemului judiciar și voi promova o relație deschisă în care să ne ascultăm și să ne înțelegem mai bine unii pe alții, să recuperăm firescul raporturilor noastre. Judecătorii să simtă că acolo, unde se desfășoară atâtea proceduri cu rol important în cariera lor există o instanță a autorității reale, nu a uneia confecționate.

În fine, nicio proiecție din cele cuprinse în rândurile de mai sus nu are decât valoarea unui deziderat care, împreună cu ideile ce vor veni dinspre dvs., atât în timpul dezbaterilor ce ne așteaptă cât și ulterior, vor putea constitui substanța unui nou început.